

нете и дрънченето на оръжието все още стигаше до ушите ѝ.

- На добър час! На добър час... - шепнеха неспирно бледит ѝ устни.

След това коленичи в праха, скръсти ръце, обори чело в кратка, мълчалива молитва.

Най-после остави Петър и Елена с грижовна нежност да я вдигнат и да я отведат в кочията.

Никога до тогава, при всички раздели с царя, тя не бе изпитвала такава тежка, вълнуваща скръб.

Обърна се още веднъж.

Далече, далече, в един завой на друма тя зърна едва забелжими облачета прах, накрая конницата купно препускаше с ускорено движение.

Остана така, неподвижно подпряла десница връз перилото на кочията, дорде очите я заболяха да се взира.

И не видя нищо повече.

Княз Петър заповяда веднага да приготвят коня му, за да види с очите си какво става на пазаря, откъдето се слушаха чудновати и зловещи писъци. Той сам помогна по-скоро да изведат умното животно, да му сложат седлото от зелен аксамит, погали малката мтясна глава, премина в тръс сведения мост над Сечена скала, препусна покрай Етъра и се намери изведнъж обграден ~~от всички страни~~ с потоци люде, които се стичаха от всички посоки към площада на пазаря.

По онова време целият християнски Запад бе обхванат от някакво странно явление, което целебниците наричаха душевно изстпление, бесноватост, а магьосниците смятаха за длокобен знак, който доказва приближаването края на света. От Италия до Дания, от Полша до Франция, по всички страни преминаваха тълпи от мъже